

videtur. Propriissime enim dicitur homo debere alteri honorem, reverentiam, etc. Et similiter cum proprietate dicitur debere hominem moderate uti cibis, liberaliter rebus, veraciter verbis, quo debito nihil alteri debet, sed absolute virtuti, et etiam sibiipsi, quia debet suis verbis veritatem, actionibus moderationem, etc. Aliqui ergo formidant concedere Deum constitui debitorem homini, quia videtur hoc præter decentiam divinæ Majestatis. Quod videtur sensisse Augustinus, 1 Confess., c. 4, dicens: *Reddis debita, nulli debens: donas debita, nihil perdens*. Quem imitatur D. Thomas 1. 2, quæst. 111, art. 1, ad 2, et 114, art. 1, ad 3, ubi neque ex naturæ debito, neque ex ratione meriti ait Deum effici nobis debitorem, sed sibiipsi, quia debitum est, ut sua ordinatio impleatur. Quod explicans, 1 part., q. 21, art. 1, ad 3, inquit: *Dupliciter potest attendi debitum in operatione divina, aut secundum quod aliquid debetur Deo, aut secundum quod aliquid debetur rei creatæ. Et utroque modo debitum Deus reddit. Debitum enim est Deo, ut impleatur in rebus id quod ejus Sapientia, et voluntas habet, et secundum hoc justitia Dei respicit decentiam ipsius, secundum quam reddit sibi quod sibi debetur. Debitum etiam est alicui rei creatæ, quod habeat id quod ad ipsam ordinatur. Et licet Deus hoc modo debitum alicui det, non tamen ipse est debitor, quia ipse ad alia non ordinatur, sed potius alia ad ipsum. Qui modus loquendi, quantum ad præsens spectat, sustineri facile potest, quia revera hoc debitum fidelitatis, cum magis respiciat honestatem operantis, quam jus vel actionem alterius, non incommode dici potest magis esse debitum ipsiusmet promissoris respectu suiipsius, et suarum actionum, quam alterius. Tamen, quia in alio genere debiti, quod ad justitiam pertinet, negari non potest quin Deus ipsi homini aliquid debeat, ut infra ostendam, etiam in præsentem non est cur talem modum loquendi formidemus; nam Sancti supra citati ita loquuntur, præsertim Cyprianus, dum de homine loquens ait: *Deum computat debitorem*; et Augustinus dicens: *Debitor nobis factus est*. Et in humana promissione ita loquimur de debito, quod ex illa nascitur.*

34. *Dici Deum homini debitorem ex fidelitate, non est Deo indignum.* — Neque hoc dicit imperfectionem, ut facile potest intelligi. Nam D. Thomas 2. 2, quæst. 109, artic. 2, virtutem veritatis dicit esse ad alterum, etiam secundum rationem debiti, non legalis (inquit)

sed moralis, in quantum, scilicet, ex honestate unus homo alteri debet veritatis manifestationem. Et in solutione ad 1, ait virtutem veritatis aliquo modo attendere rationem debiti ad alterum, quia cum homo sit animal sociale, naturaliter debet alteri id sine quo humana societas servari non posset. Servata ergo proportione, etiam veritas divina est aliquo modo ad alterum; nam, licet Deus sit extra omnem ordinem, tamen, si vult cum aliis loqui, vel conversari, debet illis veritatem in dictis; et, si ea quæ dicit contineant promissionem modo jam explicatam, debet illis fidelitatem. Qui quidem respectus ad alterum, qui per hæc verba connotatur, supra absolutam rationem debiti solum declarat hoc debitum tale esse, ut ad alterius utilitatem, vel aliqualem societatem aut convictum ordinetur; et ideo, prout Deo attribuitur, nullam imperfectionem includit, sed potius nobis significat liberalitatem, et benignitatem Dei erga homines. Neque inde fit, ut Deus ad homines ordinetur, sed solum ut exteriora dicta, vel opera sua ad bonum hominum ordinet, et quod liberam voluntatem suam determinet ad benefaciendum hominibus, quæ omnia verissima sunt, et sine ulla imperfectione. Quomodo autem D. Augustinus et D. Thomas intelligendi sint, in sequenti puncto explicabimus.

Comminatio et promissio quomodo differant.

35. *In quo conveniant comminatio et promissio.* — Prima differentia comminationis a promissione. — Ex his ergo intelligitur facile differentia inter promissionem et comminationem. Conveniunt, prout ad Deum pertinent, quod utraque fit per solam assertionem Dei, vel absolutam, vel conditionatam, ut recte probat objectio superius facta. Unde, si generaliter loquamur de virtute veritatis, ex utraque nascitur obligatio verum faciendi quod dictum est, seu ita faciendi, sicut dictum est. Differunt tamen, primo, quia promissio, respectu ejus cui fit, frequentius et fere semper nascitur ex voluntate quam Damascenus et Chrysostomus antecedentem vocarunt, id est, quam Deus ex se solo, et ex sua bonitate et liberalitate habet; quia promissio oritur ex affectu benefaciendi ei cui fit: sicut inter homines, dum unus alteri promittit, ordinat quid ipse pro alio facere debeat, et cum homo promittit Deo, ordinat

quid pro Deo facere debeat, non per modum beneficii, sed per modum cultus et honoris, ut notavit D. Thomas 2. 2., quæst. 88, art. 1. Sic ergo, e converso, cum Deus promittit, ordinat et statuit quid in bonum hominis facere debeat, quod ex ipsomet et ex ejus bonitate nascitur. At vero comminatio, licet respectu totius universi etiam oriatur ex voluntate antecedente, scilicet ex illa qua vult bonum regimen et dispositionem ipsius universi, tamen, respectu ejus cui fit comminatio, oritur ex voluntate consequente, id est orta aliquo modo ex ipso homine, seu fundata in ejus malitia et debito, quod supponit, præsertim ut sit absoluta, vel ut conditionata transeat in absolutam.

36. *Secunda differentia inter promissionem et comminationem.* — Deus ex vi comminationis an, et quali debito, teneatur. — Et hinc fit ut comminatio, proprie loquendo, nunquam sit pura et simplex, sed ex causa vel sub conditione aliqua ex parte hominis requisita, quod secus est in promissione, de qua hactenus locuti sumus; ac propterea non recte comparatur comminatio cum promissione absoluta, sed cum illa quæ conditionem et pactum includit, de qua statim dicturi sumus. Tamen, cum quacumque comparetur, colligitur facile altera differentia, nam promissionis debitum refertur ad eum cui fit promissio, tanquam commodum et beneficium ejus (loquimur enim de Deo respectu hominum), et ideo per promissionem seu assertionem de præstando beneficio dicitur Deus fieri debitor ei cui promittit; at vero per comminationem non fit Deus debitor ei cui comminatur, quia comminatio, ut talis est, non ordinatur ad commodum ejus, et ideo assertio de poena infligenda non habet rationem promissionis respectu ejus ad quem pertinet; respectu tamen boni communis, fortasse dici posset habere rationem promissionis, et constituere Deum debitorem secundum quamdam rationem justitiæ legalis, vel saltem secundum rationem fidelitatis, ut ex sequenti dubio magis constabit.

Debitum justitiæ cadere in divinam voluntatem.

37. *Deus non nisi supposita promissione, debere potest ex justitia.* — Explicatur D. Augustinus et D. Thomas. — Ultimo, dendum est non repugnare divinæ libertati ut Dei voluntas interdum omnino determinetur ad aliquid agendum ex debito justitiæ, supposita priori voluntate conditionata, seu pacto voluntario. Hanc veritatem tractavi late in 1 tomo tertiæ part., disp. 4, et ideo hoc loco breviter illam declarabo et confirmabo, et

principia ad expediendas difficultates omnes circa illam occurrentes insinuabo. Primum igitur statuendum est hujusmodi debitum non posse habere locum in voluntate divina, nisi supposita promissione seu pacto, quod est per se notum, nam, cum Deus sit supremus Dominus omnium, quomodo potest ex justitia obligari, nisi obligatio ex ipso nascatur? Non potest autem nasci nisi medio illo pacto seu promissione; nullus enim alius modus excogitari potest. Item, quia Deus creaturis non indiget; et, si absolute considerentur voluntas et potestas ejus, sicut libere eas condidit, ita sine ulla injustitia potuisset non condere; et postquam conditæ sunt, potuisset illas in nihilum redigere, vel majori aut minori perfectione afficere aut privare; ergo ex ipsis creaturis præcise spectatis non potest in Deo oriri proprium debitum justitiæ, nisi ex ipso Deo vel ex promissione ejus oriatur. Et hoc præcipue intenderunt Augustinus et divus Thomas, cum dixerunt Deum non esse debitorem aliis, sed sibi; considerarunt enim primam radicem illius debiti, quæ non potest esse nisi Deus ipse, media promissione.

38. *Objectio.* — Dices, esto hoc verum sit, nullum esse in creatura supponendo, tamen, supposito esse ab ipso Deo collato, unicuique creaturæ debentur proprietates, virtutes et concursus consentanei unicuique creaturæ; hoc autem debitum ad justitiam pertinet, hoc est ad debitam distributionem. Unde Dionysius, capite 6 de Divinis nominibus, dixit, in hoc ostendi divinam justitiam, quod omnibus tribuit propria secundum uniuscujusque existentium dignitatem, et uniuscujusque naturam in proprio salvat ordine et virtute. Et hanc justitiam distributivam appellavit D. Thomas, 1 part., quæst. 21, art. 1, quæ tamen non supponit promissionem, sed solam voluntatem creandi res. Maxime autem procedit hæc ratio in Christo Domino, ut est homo, nam supposito solum Incarnationis mysterio, et seclusa omnia promissione, non poterat Deus denegare illi homini auxilia bene operandi, et illi bene operanti non poterat præmium denegare.

39. *Solvitur.* — Ad principalem difficultatem respondetur, hanc appellari justitiam propter formam et ordinem justitiæ, quantum ad æqualitatem proportionis quæ in ea servatur, non propter justitiæ debitum proprium, quia illa potius est quædam indigentia creaturæ, cui non tenetur Deus ex justitia subvenire. Nam ut argumentatur Durandus, et recte

quoad hanc partem, qui aliquod bonum gratis confert, non propterea constituitur debitor dandi aliud, etiamsi alter illo indigeat. Unde posset Deus non solum absque injustitia, sed etiam absque aliquo defectu, qui contra rationem sit, denegare cuilibet creaturæ omnes has proprietates et concursus, et similia, quia est supremus Dominus, et nihil est quod Deum obliget, vel simpliciter impediatur ne id faciat; sed ad summum est decentia quædam, ut, postquam Deus voluit creaturas condere, ordinate illas disponat, atque ita gubernet, ut in sua pulchritudine et convenienti statu perseverent; et ideo D. Thomas, dict. quæst. 21, art. 1, ad 3, et 2 cont. Gent., cap. 28 et 29, hanc vocavit justitiam non debiti, sed decentiæ divinæ bonitatis; sumpsitque ex Anselmo, in Prosol., cap. 10, dicente ad Deum: *Justus es, non quia reddis debitum. sed quia facis quod decet te summe bonum.* Nos autem loquimur de propria justitia debiti.

40. *Quæ dona creata posset Deus non dare Christo Domino.* — Impeccabilitatem quo debito dare debuisset Christo Deus. — Idemque, servata proportione, dicendum est in illo exemplo de Christo Domino. Non obstante enim unione illius humanitatis ad Verbum, potuisset Deus illi denegare quælibet dona creata et auxilia, vel concursus ad operandum; et similiter, supposita quacumque operatione, posset illi non dare præmium ullum, absque injustitia vel alia deformitate alicui virtuti repugnante. Ex eodem principio, quod Deus, cum sit supremus Dominus, si suis verbis aut promissione non astringitur, non est unde obligetur proprie ac rigore. Solum non potest Deus, supposito illo mysterio Incarnationis, negare humanitati et voluntati creatæ Christi regimen illud necessarium, ut peccare non posset, neque posset illi dare concursus ad actum rationi contrarium; id tamen non ex debito justitiæ, sed ex honestate, et rectitudine sibi intrinseca. De quo alias.

41. *Promissio debitum justitiæ Deo inducens qualis esse debeat.* — Debitum ergo justitiæ in Deo necessario supponit promissionem. Quæ quidem promissio, si simplex absolutaque sit, non potest ad debitum justitiæ sufficere, ut ex dictis in priori puncto constat. Requiritur ergo promissio sub conditione tali, quæ, si adimpleatur ab eo cui fit promissio, possit jus justitiæ fundare; quæ propterea pacti nomine merito significatur, quia includit quasi conventionem ex parte utriusque extremi, qualis significatur in illa

parabola vineæ, Matth. 20, ubi paterfamilias, *conventionem factam cum operariis ex denario diurno, misit illos in vineam suam.* Ex quo loco manifeste constat intervenire hoc genus promissionis Dei ad homines, quæ illis etiam verbis significatur: *Ite et vos in vineam meam, et quod justum fuerit dabo vobis.* Ubi illa promissio fit per modum stipendii et mercedis labori debite. Per modum autem bravii, seu præmii in certamine propositi explicatur a Paulo, 1 ad Corinth. 9, et ad Philip. 3. Igitur quod Deus hujusmodi promissiones hominibus faciat, dubitari non potest; sunt enim frequentissimæ in Scriptura, ut Matth. 19: *Qui reliquerit patrem, etc., centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit;* et 1 ad Timoth. 4: *Pietas ad omnia utilis est, promissionem habens vitæ quæ nunc est, pariter et futura;* et Jacob. 1: *Accipiet coronam vitæ, quam reprobavit Deus diligentibus se.* Unde dicitur Sap. 5: *Justi autem in perpetuum vivent, et apud Dominum est merces eorum;* et 1 ad Cor. 3: *Unusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem;* Matth. 16: *Filius hominis venturus est in gloria Patris sui cum Angelis suis, et tunc reddet unicuique secundum opera sua;* et Apocal. ultim.: *Ecce venio cito, et merces mea mecum est, reddere unicuique secundum opera sua.*

Implens conditionem in promissione impositam justitiæ jus sibi acquirit.

42. Superest ut ostendamus, ex hac promissione, expleta conditione, oriri tale justitiæ debitum, quod sub ea ratione omnino determinet voluntatem divinam ad id præstandum quod promisit. Id autem probari potest primo, ex eisdem Scripturæ verbis; nam ad hoc significandum utitur vocibus includentibus seu indicantibus debitum justitiæ, quale est nomen mercedis, quæ vox nunquam gratuitum donum, sed justum laboris stipendium significat, juxta illud Pauli ad Rom.: *Ei qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum.* Item expressius utitur voce *coronæ justitiæ*, 2 ad Timoth. 5: *Reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die, justus judex.* Et *corona vitæ* appellatur Jacob. 1, et Apocal. 2, et eandem vim habet nomen *bravii*, 1 ad Cor. 9. Responderi potest illud promissum his vocibus appellari, quia in eo reddendo servat Deus proportionem ad opera, et eo-

rum valorem ac dignitatem respicit, non tamen quia ex debito justitiæ illud reddat, sed solius fidelitatis, quia ita promisit, et sub conditione.

43. *Occurritur evasioni.* — Sed contra est primo proprietas verborum *mercedis* et *justitiæ*, quæ in rigore debitum justitiæ requirunt. Præsertim, quia ipsa Scriptura declarat talem esse hanc justitiam, quod si illam Deus non servaret, foret injustus, ut ad Heb. 6: *Non est injustus Deus, ut obliviscatur operis vestri.* Unde Augustinus, l. 3 cont. Julian., ausus est dicere: *Deus ipse (quod absit) erit injustus, si ad ejus regnum verus non admittitur justus;* et de Natur. et grat., cap. 2: *Non est (inquit) injustus Deus, qui justos fraudet mercede justitiæ.* Et hoc etiam significat Scriptura, quando redditionem hujus debiti seu promissi explicat per modum justiciæ, 2 ad Timoth. 4: *Certus sum quia potens est depositum meum servare in illum diem justus judex;* ac etiam, cap. 4: *Quam reddet mihi Dominus in illa die, justus judex.* Denique Matth. 23, finale judicium sub hac forma describitur. Unde est illa sententia Paulin., in epist. ad Victric.: *Tuarum tibi præmia se debere virtutum justus judex agnoscit.* Propterea ad explicandum hoc debitum, ait Scriptura Deum in hac justa redditione mercedis non esse personarum acceptorem, ad Rom. 2, ad Gal. 2, et 1 Petri 1, quod vitium justitiæ opponitur, et in judiciis injustis locum habet, ut explicat D. Thomas 2. 2, quæst. 63, art. 1 et 4. Potest tamen aliquis hæc etiam explicare de debito solius fidelitatis, quæ, quatenus pars quædam potentialis justitiæ, solet interdum justitia vocari, et ita opus ejus dicitur late opus justitiæ, et proportionali ratione ex contrario opere dicitur quis injustus. Verum tamen, cum Scriptura sacra tot locis, quæ plurima certe sunt, variis vocibus ac loquendi modis utatur, quæ in proprietate intellecta veram ac propriam justitiam continent, non est cur ad metaphoricos et improprios sensus recurramus, cum necessarij non sint, neque, consideratis omnibus circumstantiis testimoniorum, possint satisfacere.

44. *Ratione roboratur nostra assertio.* — Quod tandem hac ratione declaro, fundata in testimoniis Pauli et Concilii Tridentini, quæ apud me efficax satis est; nam debitum promissionis simplicis, quæ sola veritate seu fidelitate promittentis nititur, non excludit quin donum sic datum sit simpliciter gratuitum; sed hoc debitum justitiæ, quod oritur ex hac

promissione quæ continet pactum, conditione expleta efficit ut tale donum sic redditum non sit gratuitum in se ac formaliter, et quatenus sic redditum; ergo tale debitum alterius rationis est a debito fidelitatis; quod non potest esse nisi debitum justitiæ.

Collatio doni gratis promissi liberalis est. — Major constat, tum ratione, quia, si ipsa promissio omnino liberalis est, et ex illa non oritur obligatio justitiæ, nihil intervenit quod gratiam et liberalitatem excludat ab illius executione; tum etiam exemplis. Quis enim dicat, quando nobis Deus dedit Filium suum, non ex gratia et liberalitate donasse, eo quod illum prius nobis promiserat? Item Deus promittit hæreditatem justis, quæ promissio præcise sumpta non excludit rationem gratiæ, sub qua consideratione, ut statim dicam, ipsa vita æterna dicitur gratia, juxta probabilem expositionem. Quinimmo addo, etiam promissionem sub conditione alicujus operis requisiti solum ex quadam decentia, vel dispositione, et non quia in eo inveniatur aut consideretur valor, quem moraliter habere potest respectu alterius mercedis, vel præmii, non excludere quin collatio doni promissi, etiam tali conditione posita, sit simpliciter liberalis, ita ut donum sit gratuitum; quia tale opus non est sufficiens ad fundandam justitiam; ideo non excludit gratiam.

45. *Exemplis illustratur.* — Duplex de hac re habemus in Scriptura exemplum. Primum est de promissione remissionis peccati et primæ gratiæ facta peccatoribus sub ea conditione: Si veram poenitentiam agant, quæ passim in Scripturis habetur; et tamen, illa non obstante, certissimum est et remissionem peccati et infusionem primæ gratiæ esse simpliciter gratiam, id est, gratuitum donum. Quod autem quidam aiunt, illam promissionem gratiæ, quæ fit peccatori, si poenitentiam agat, non esse propriam promissionem vel pactum, sed assertionem rei certo futuræ, ut homo securus reddatur veniæ obtinendæ, si poenitentiam egerit, hoc (inquam) stare non potest cum superius dictis; nulla enim promissio divina aliud est quam assertio rei futuræ, non cujuscumque, sed quæ sit beneficium ab ipso Deo præstandum; quæ assertio interdum est absoluta, interdum sub conditione; et, sive sit pactum, sive non, nunquam aliter a Deo fit, quam explicando definitam voluntatem suam, vel absolutam, vel sub tali conditione. Igitur ex hac parte, seu ex modo promittendi, non constituo differentiam inter has promis-

siones conditionatas, sed ex parte operis sub conditione requisiti.

46. *Executio promissionis factæ orationi omnino liberalis est et gratuita.*—Aliud exemplum est de promissione quæ fit homini pœnitenti, sub præcisa conditione orationis factæ cum debitis circumstantiis, seclusa ratione meriti, vel alterius valoris ex parte petentis; nam hæc etiam promissio et executio ejus tota nititur in misericordia, et non in justitia, et ideo non excluditur a toto illo opere et beneficio ratio gratuiti et liberalis doni. Quod discrimen inveniet in Scripturis, qui attente eas legerit, nam in hujusmodi promissionibus, et donis quæ ab illa proficiscuntur, semper Scriptura loquitur per modum gratiæ et misericordiæ, et hæc redditur tanquam propria ratio talis operis; ut, in remissione peccati: *Quia Deus benignus et misericors est*, Joel. 2; et ideo Paulus, ad Rom. 4, ita declarat illud Psalm. 31: *Beati quorum remissa sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata*; et: *Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum*, scilicet, quia tali homini Deus accepto fert justitiam sine operibus. Similiter dicitur Deus exaudire orationem, quia Pater et bonus est, juxta illud Matth. 7: *Si vos, cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester celestis dabit spiritum bonum petentibus se.* Et ideo, Jac. 1: *Si quis indiget, postulet a Deo, qui dat omnibus affluentem*, indicans esse opus liberalitatis: et ideo aiebat David, Psal. 65: *Benedictus Deus, qui non amovit deprecationem meam et misericordiam suam a me*; ac si diceret: Ideo non avertit misericordiam suam a me, quia non repulit orationem meam a se. Hujusmodi ergo genus promissionis non excludit absolutam gratiam et liberalitatem.

47. Superest probanda minor propositio in principali ratione assumpta, scilicet, aliud genus promissionis excludere rationem gratiæ, quia continet pactum, et conventionem ad justitiam pertinentem. Hoc autem præcipue probatur ex Paulo, ad Roman. 4, dicente: *Ei qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum.* Quibus verbis generalem constituit regulam, mercedem ex operibus excludere a tali mercede veram rationem gratiæ et gratuiti doni. Et rationem indicat, quia debitum includit, quod necesse est intelligi de vero debito justitiæ, quia aliud debitum ex sola fidelitate non excludit gratiam, ut ostensum est.

48. *Objectio dissolvitur.*—Dices, esto hoc verum sit, Paulum tamen non asserere aliquid donum Dei ita dari ex debito operum, ut non detur ex mera gratia et liberalitate ex parte Dei: imo potius videri Paulum hujusmodi debitum excludere. Respondetur excludere quidem hoc debitum ab operibus nostris, quatenus per solam naturam fieri possunt, vel quatenus ad legem mere naturalem vel scriptam spectabant, non vero quatenus talia sunt, qualia a Deo exiguntur ut sint præmio digna, id est, ex fide viva et gratia procedentia. Nam quod hoc modo possit homo operari digne coram Deo, et ex operibus mercedem obtinere, alia Scripturæ testimonia docent. Etenim de eodem Abraham ait Jacob., cap. 2: *Nonne ex operibus justificatus est?* Et ad Rom. 2, ait Paulus, Deum redditorum unicuique secundum opera sua; et 1 ad Corinth. 3: *Unusquisque mercedem accipiet secundum suum laborem.* Et alia loca superius adducta plane convincunt esse apud Deum mercedem debitam ex operibus in ea proprietate et rigore, qua Paulus illam sumpsit, cum ad Roman. 4 dixit: *Ei qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum.*

49. *Nostra ultima assertio Concilii Tridentini testimonio fulcitur.*—Quam doctrinam aperte confirmat Concilium Tridentinum, sessione sexta, cap. decimo sexto, dictam duplicem promissionem aperte distinguens, dum ait: *Bene operantibus usque in finem proponenda est vita æterna et tanquam gratia filiis Dei per Christum Jesum misericorditer promissa, et tanquam merces, ex ipsius Dei promissione bonis eorum operibus et meritis fideliter reddenda.* Ubi illa particula *fideliter* non excludit rationem justitiæ, sed sumitur prout generalis est omni promissioni. Unde statim subdit idem Concilium: *Hæc est enim illa corona justitiæ, quam post suum certamen et cursum repositam sibi aiebat Apostolus, a justo iudice sibi reddendam.* Et ideo consulto dixit Concilium illam coronam seu mercedem reddi ipsis bonis operibus et meritis, nec potuit clarius significare talem mercedem esse ejus qui operatur, et quia operatur, qualis est illa de qua loquitur Paulus, ad Roman. 4. Est ergo illa merces, ut talis est, sic debita sicut necesse est ut ejus donatio pura gratia aut liberalitas existimanda non sit. Quod egregie confirmari potest ex capite 8 ejusdem Concilii, in eadem sess., ubi docet ideo Paulum dicere hominem gratis justificari, quia nihil eorum quæ justificationem præcedant, sive fides,

sive opera, ipsam justificationis gratiam promeretur: *Si enim gratia est* (ait idem Concilium), *jam non ex operibus; alioquin, ut idem Apostolus inquit, gratia jam non est gratia.* Non potuit sane Concilium clarioribus verbis doctrinam et expositionem datam confirmare.

50. *Debitum ex opere condigno, supposito pacto, majus est quam ortum ex pura promissione.*—Atque hinc tandem facile ostendi potest consequentia principalis rationis; nam, cum hæc duo debita simplicis promissionis, vel pacti divini, tam diversos effectus habeant, ut unum non repugnet gratiæ in ratione gratiæ, id est, gratuiti doni, aliud vero formaliter illi repugnet, ut declaratum est, necesse est ut ipsa debita inter se comparata diversarum rationum sint; non enim potest illa varietas aliunde provenire. Ex quo etiam manifestum esse videtur ex genere suo, seu ex ratione sua formali, majus esse debitum fundatum in opere condigno ex suppositione pacti seu promissionis conditionatæ sub tali opere, quam debitum ex nuda promissione, quandoquidem illud excludit rationem gratiæ; hoc vero minime. Debitum enim et gratia repugnare videntur secundum quamdam proportionem, ita ut quantum intercedit debiti, tantum gratiæ minuatur; quando ergo debitum non excludit absolutam rationem gratiæ, signum est esse debitum secundum quid comparatione alterius, quod rationem gratiæ simpliciter excludit.

51. *Debitum ortum ex promissione sub conditione condigni operis, justitiæ proprie dictæ debitum est.*—*Aliquorum fuga præcluditur.*—Atque hinc tandem concluditur hoc debitum esse justitiæ proprie dictæ et specialis, quia est debitum alterius rationis a debito fidelitatis et majus illo, et non est debitum religionis aut gratitudinis, vel alterius hujusmodi virtutis; nam hæc in Deo locum non habent, ut supra declaratum est; ergo non potest esse nisi justitiæ; nullum enim aliud excogitari potest. Nec difficultatem expedit quorundam responsio, qui dicunt esse quidem hoc debitum justitiæ proprie sumptæ, et non tantum metaphorice, ut Scriptura aperte clamat; nihilominus non esse debitum justitiæ specialis, sed generalis, seu communiter dictæ; sicut Aristoteles, quinto Ethic., cap. 1 et 2, dixit omnem virtutem, secundum quamdam communem rationem, esse justitiam, quia æqualitatem quamdam ac debitam proportionem in propria materia servant.

52. Hæc enim responsio punctum difficultatis non attingit, nam, licet in Deo non sit pluralitas virtutum secundum distinctionem, quæ in re actu sit, eo tamen modo quo in illo distinguimus plura attributa, distinguimus etiam plures virtutes, quæ suos actus proprios habent, et propria objecta formalia ratione distincta. Sic igitur reddere hoc debitum, secundum propriam rationem non potest esse actus justitiæ generaliter sumptæ, id est, omnis virtutis, sed alicujus attributi specialis, quia sub ea ratione non est actus liberalitatis, nec misericordiæ, nec solius fidelitatis, ut ostensum est; ergo est actus alterius attributi ratione distincti ab omnibus his, quod non potest esse nisi justitia; ergo est specialis justitia, non quæcumque, sed divina. Item est ibi speciale debitum habens specialem rationem honestatis; ergo justitia, quæ illud respicit, est specialis quædam justitia. De qua videtur locutus Paulinus, in dicta epist. ad Vietric., dicens: *Tuarum tibi premia se debere virtutum judex justus agnoscat*; et Bernardus, in lib. de Grat. et lib. arb., circa finem, ubi tractans illud 2 ad Tim. 4: *Scio cui credidi, et certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem justus judex*, inquit: *Dei promissum appellat suum depositum, promissum quidem ex misericordia, sed jam ex justitia persolvendum; justum quippe est, ut reddat quod debet.* Subdit vero deinde hanc justitiam esse promissionem ipsam Dei; de qua vero promissione et quo sensu loquatur, statim declarat, dicens: *Cujus tamen suæ justitiæ ipsum* (id est Paulum) *Deus voluit habere consortem, ut et coronam faceret promeritorem*; id est, talem voluit esse promissionem, quæ opus aliquod ex parte hominis requireret, in quo posset tale jus justitiæ fundari.

53. Et hæc est propria ratio in qua differt hæc justitia a fidelitate, et debitum unius a debito alterius; quia per simplicem promissionem non acquirit homo aliquod jus proprium ad rem promissam, et ideo debitum semper fundatur in sola veritate, et honestate promittentis; at vero, quando promissio est sub conditione proportionati operis, per ipsum opus, habens condignitatem et valorem, acquirit homo jus ad rem promissam, quod est illius ita proprium et intrinsecum, ut verum sit dicere ratione talis operis deberi tale promissum; quod jam est quodammodo factum ipsius operantis ratione juris acquisiti. Quod ponderant Sancti in illis verbis Christi,